

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

690.159

Szerző:

F. J.

Hely:

Cím:

„Tatarozzák” a Kálvária-tér 18-at

Idő:

„1954”

Forrás:

Est. Bp.

Személy:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám:

1954. VII. 14.

Kálvária-tér 18. Nagy, négyemeletes ház, frissen festett homlokzattal. A ház belseje olyan képet mutat, mintha lázas építkezés folyna. Az udvaron négy emelet magasságig széles állványzat. Szertereszéjjel malterosládák vagy 25—30 állványozóbak, hosszú épületfák, cementlapok, bergmanncsövek. A negyedik emeleten csiga, földszintig érő kötéllel. Öröm nézni a látványt.

Aki azonban nemcsak körülnéz, hanem el is beszélget a ház lakóival, annak öröme hamarosan felháborodássá változik. Az állványok, a malterosládák és az építkezés többi kelléke ugyanis már hosszú hónapok óta ott hever az udvaron, nem is használják. Az udvar egyik széles frontján például már augusztusban állványoztak, s azóta se kezdtek ott a munkához. A sűrű állványok számúzták a napot a lakásokból, szellőztetni is csak nehezen lehet.

A drága építési anyagok szertereszéjjel hevernek:

mossa az eső, széthordja a szél...

A lakóknak, mióta az ÉM. 46. sz. Állami Építőipari Tröszt a tatarozást elkezdte és később a 44. sz. tröszt a munkát átvette, se pincéjük, se padlásuk, se mosókonyhájuk nincsen. Mindezt szétbontották — de helyre már nem állították. Ez lett a sorsuk a földszinti és az elsőemeleti WC-knek is. A csatornákat olyan lelkiismeretesen „állították helyre”, hogy ha esik az eső, a víz a folyosón járók nyakába csurog.

Hónapok óta áll a tatarozás a Kálvária-tér 18-ban. — Nincs pénz, nincs munka — mondják az építésügyi minisztériumban. De hallgassuk meg a lakókat,

mi az ő véleményük a tatarozásról, az eddig végzett munkáról.

— **Olyan pazarlást még nem láttam, ami itt végbement — mondja Varga Antalné. — Előfordult, hogy a maltert megkeverték, cementet tettek hozzá, aztán elmentek, s amikor három-négy nap**

mulva újra visszajöttek, kidobták a közben használhatatlanná vált masszát. A festékanyagok is ott hevertek a kapu aljában takaratlanul, s ahogy a falat meszelték, behullott mindenféle idegen anyag...

Megtudjuk, hogy a legégetőbb tennivalókat nem végezték el, de sokszor főlősleges munkára pazarolták az időt és az anyagot. Az egyik lakó azt kérte: javítsák ki az egyébként ép konyhakő egyik kockáját.

„Nem foltoztatunk mi, inkább megcsináljuk az egészet”

— így a kövezőmunkás, s ezzel a lakó tiltakozása ellenére hozzálátott, felszedte a követ és újat tett helyére.

A ház pincéjében egész sor teljesen ép ablaküveg állott már régóta, ablakok szerint megszámozva. A házfelügyelő oda akarta adni, hogy ezzel pótolják a hiányzó ablaküvegeket, de a munkavezető kijelentette, hogy **ők nem bajlódnak az ablaküvegek kiválogatásával, maradjanak azok a pincében, ők újakat tesznek az ablakokba.**

Már augusztusban felállították az állványokat a ház tűzfalánál is, de itt se kezdtek még a munkához. Azaz, dehogyan! Ne térjünk el az igazságtól! Az ácsok még a múlt évben az anyag felszállításához állványokat szereltek fel, de ezt

néhány nap múlva lebontották azzal, hogy ők faállványozók és ezt a munkát csak csőállványozók végezhetik. Szokatlan gyorsasággal meg is érkeztek a csőállványozók, még benzint motort is felszereltek az anyagszállításhoz. Egy hónapig ott állt az állványozás, egyszercsak

lebontották, mielőtt bármire is használták volna.

Az egész épületben legelőször a festési munkákat végezték el. Mikor már lefestették az ajtókat, akkor jöttek a lakatosok, s össze-vissza forrasztották, majd jött az asztalos is és az ajtók egyik részét legyalulta. — Hiába, most már nem festhetjük újra — ezt válaszolták, amikor a lakók panaszkodtak a „kétszínű” ajtók miatt.

No, de ez még nem minden. A szükséges két lépcsőfok helyett hármat készítettek — a főlősleges lépcső még most is ott van a lépcsőházban. A nyitott lépcsőházban 28 új, nagy táblaüveg is porosodik Valaki odahozta négy hete és otthagya anélkül, hogy bárki is átvette volna. Azóta senki sem jelentkezett érte.

★

Július elején a VIII. kerületben tanácsulésen tárgyalták meg a kerületi tatarozási munkálatok súlyos hiányosságait. Kiderült, hogy nemcsak a Kálvária-tér 18. szám alatt, hanem másutt is felmerülnek hibák. A tanácsulésen felszólt Gerő István is, az építésügyi minisztérium tervfőosztályának vezetője. Csak lényegtelen kérdésekben ismerte el a minisztérium felelősségét, de ami a kérdés lényegét illeti, arravonatkozóan ezeket mondotta: „Az első hiba abból

származott, hogy azt hitték, 157 házat lehet 17 millióból tatarozni.”

Valóban, ilyen gazdálkodás mellett nem csoda, ha nem sikerült.

Kevés a pénz? Akkor miért pazarolják a vállalatok ilyen bűnös módon a nép vagyonát? Kevés az állvány? Akkor miért támasztják ezekkel tíz-tizenkét hónapra át a házak falait? Kevés az építőanyag? Akkor miért hagyják hónapokig szertereszéjjel, hogy tönkremenjen vagy széthordják? Kevés a munkaerő? Akkor miért nem szervezik meg jobban a munkájukat, miért nem törődnek azzal, hogy az emberek kihasználják jobban munkaidejüket, miért végeztetnek velük főlősleges vagy kevésbé fontos munkákat.

Ezekre a kérdésekre vár választ a lakosság.

F. J.